

РЕШЕНИЕ

№ 507

гр. Пловдив, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Дзивкова Рашкова

Членове: Виделина Ст. Куршумова
Стойчева
Дафина Н. Арабаджиева

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разглежда докладваното от Дафина Н. Арабаджиева Въззивно гражданско дело № 20215300501038 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от Главна дирекция „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ – МВР, чрез пълномощника по делото юриконсулт М.Г., срещу Решение № 260316 от 03.02.2021 г., постановено по гр.д. № 12968/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, с което жалбоподателят е осъден да заплати на К. П. М. сума, представляваща дължимо възнаграждение за положен извънреден труд за исковия период, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и направените разноски.

Жалбоподателят счита, че с обжалваното решение първоинстанционният съд неправилно е възприел, че е налице празнота в уредбата и следва да се прилага по аналогия Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Твърди се, че съгласно действащото по време на исковия период разпоредба на чл. 187, ал. 3 ЗМВР работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24- часови смени – сумирано за тримесечен период. Според същата разпоредба определянето на 24-часова смяна е по изключение и при работа на смени и е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 6.00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно

8 часа за всеки 24 – часов период. Твърди се, че разпоредбите на чл. 187, ал. 5, т. 2 и ал.6 предвиждат, че за служителите, работещи на смени, работата извън редовното работно време, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд до 70 часа на тримесечен период, който се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. В тази връзка се сочи, че въпросът за нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в МВР е уреден различно от трудовото законодателство – докато в чл. 140 КТ е предвидено, че нощният труд не следва да надвишава 7 часа, по ЗМВР е допустим 8 часа нощен труд за всеки 24- часов период. Посочва се, че предвид специфичните обществени отношения, които урежда, ЗМВР се явява специален по отношение на КТ и последният се прилага само за неуредените в специалния закон въпроси. В жалбата се сочи, че в чл. 187, ал.9 ЗМВР е предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Въз основа на посочената законова делегация от министъра на вътрешните работи са издадени Наредба № 1812з- 407 от 11.08.2014 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители в МВР, Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015 г. /отм. ДВ, бр. 59 от 29.07.2016 г., с Решение № 1512 от 11.02.2016 г., постановено по адм.д. № 7493 по описа за 2015 г. на ВАС, IVo. и Решение № 8585 от 11.07.2016 г., постановено по адм.д. № 5450 от 2016 г. на ВАС, V-чл. състав/ и Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. /отм. ДВ, бр. 3 от 10.01.2020 г. и бр. 4 от 14.01.2020 г., с Решение № 16766 от 10.12.2019 г., постановено по адм.д. № 8601 по описа за 2019 г. на ВАС, V – чл. състав, I – ва колегия/. Твърди се, че в съответствие с чл. 187, ал. 3 и в трите наредби, в чл. 3, ал. 3 е регламентирано, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 06,00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 за всеки 24- часов период. Соци се, че в посочените наредби, единствено в разпоредбата на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 1812з- 407 от 11.08.2014 г. е предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 часа и 6,00 часа за отчетния период се умножава по 0,143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. Соци се, че в последващите наредби е предвидено при отчитане на часове нощен труд техният брой да се посочва в цяло число. Цитира се легалното определение за нощен труд, съгласно чл. 143, ал. 1 КТ, като се сочи, че положеният от ищеца извънреден труд през исковия период му е бил заплатен от ответника. Акцентираща се върху различната регламентация на възможността за полагане на нощен труд от служителите в ЗМВР и НСОПЗ, като се сочи, че съотношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на допустимия размер нощен труд е 1:1 за държавните служители по ЗМВР. Соци се, че посочената разлика в уредбата на допустимата продължителност на нощния труд между служителите на МВР и полагащите труд по трудово правоотношение е съобразена изцяло с характера на дейността, извършвана от

държавните служители в МВР. На основание изложеното счита, че не могат да бъдат споделени доводите по приложение на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ поради непълнота в нормативната уредба и поставяне на служителите на МВР в неравностойно положение спрямо работещите по трудовото правоотношение. Твърди се, че липсва празнота в закона, налагаща прилагане по аналогия на разпоредбите на КТ и НСОПЗ досежно нощния труд. Цитира съдебна практика на ВКС в подкрепа на становището си. Моли обжалвания акт да се отмени. Претендира разноски, включително и за юрисконсултско възнаграждение.

В срок е постъпил отговор от въззиваемата страна К.П. М., с която се оспорва депозираната жалба, като неоснователно по подробно изложени в отговора съображения. Оспорва възразението, че не намира приложение чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ по отношение на държавните служители. Сочи, че през процесния период е действала Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 г., в която е липсвало изрично правило за преизчисляване при сумирано отчитане на работното време на положените часове труд между 22,00 ч. и 6,00 ч. с коефициент 1,143. Твърди се, че съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 2 ЗМВР, държавните служители, които полагат труд за времето от 22,00 ч. до 06,00 часа се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда, като цитира приложимите разпоредби. С оглед на изложеното счита за неприемливи доводите, че предвид спецификата на функционалните задължения на държавните служители по чл. 142, ал.1, т. 1 ЗМВР по отношение на тази категория служители е необходим различен подход. Твърди се, че разпоредбите на чл. 187, ал. 1 и ал. 3, изр. 4 от ЗМВР са неправилно тълкувани от жалбоподателя, като от същите не може да се направи извод, че се предвижда еднаква продължителност на работното време на служителите на МВР през деня и през нощта, защото подобно тълкуване би ги поставило в неравностойно положение. На основание изложените доводи счита обжалваното решение за правилно и обосновано и моли да се потвърди. Претендира разноски.

Пловдивският окръжен съд, след като провери законосъобразността на обжалваното решение, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възразенията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно съединени иски с правно основание чл. 178, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Предявени са обективно съединени иски с правна квалификация чл. 178 ЗМВР и чл. 181 ЗМВР, вр. с чл. 150 от КТ и акцесорни такива по чл.86 от ЗЗД.

Ищецът К. П. М., ЕГН ***** е предявил срещу Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР – гр. София, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 879,19 лева, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода 26.09.2017 г.- 01.10.2020 г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд, както и мор. лихва върху дължимата помесечно

сума за изв. труд в размер на 50 лева, законна лихва и разноси.

Ищецът твърди, че е работил през процесния период, като е полагал труд на длъжността *** в сектор Охрана на обществения ред при Зонално жандармерийско управление - гр. Пловдив, като поради естеството на работата ищецът е полагал нощни дежурства, по утвърдени графици, като тези часове нощен труд не са били преобразувани в дневен труд и не му е заплащано възнаграждение за положения изв. труд.

Твърди се, че за процесния период ищецът е положил отработен изв. труд, който не му бил заплатен.

В срок е постъпил писмен отговор от ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“, като правоприменник на ответника, Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР – гр. София, ст. юрк. М.Х., с който исквете се оспорват като неоснователни. Сочат, че приложим е само и единствено ЗМВР, а на осн. член 187, ал. 9 от ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. С Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016г., в сила от 02.08.2016г. и Наредба № 8121з-908 от 02.08.2018г. е бил регламентиран редът касаещ спорния въпрос и в които наредби липсват правила за норма за превръщането на нощните часове положен труд в дневен с коефициент 1,143, като за служителите на МВР е неприложим реда предвиден в НСОПЗ. Прави се възражение за прекомерност на адв. възнаграждение.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл.269, изр. първо от ГПК съдът намери, че същото е валидно и допустимо и при постановяването му не е било допуснато нарушение на императивни материалноправни норми. Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението по изложените във въззивната жалба доводи.

Не се спори от събраните в тази насока писмени доказателства се установява, че през процесния период ищецът служител в МВР, че е полагал труд на смени, като отчитането на положения труд е сумирано, на тримесечен период.

От приетото по делото заключение на съдебно – счетоводната експертиза, което не е оспорено от страните, се установява, че отработените от ищеца часове нощен труд за периода от 26.09.2017 г. до 01.10.2020 г. са 1215 часа, равняващи на 151,9 нощни смени. След приравняването им на дневен труд с $K=1.143$ стават 1388, 7 часа. Разликата от 173,7 часа представлява положен извънреден труд, в стойностно изражение в размер на 1327,87 лв., която сума не е платена на ищеца. Мораторната лихва, изчислена върху всяка тримесечна сума на извънредния труд, считано от падежа на плащането (30-то числа на месеца следващ тримесечието на начисляването) до завеждането на исковата молба – 07.10.2020 г. , възлиза общо на 185,29 лв.

С оглед на така събраните доказателства първоинстанционният съд е уважил предявените и впоследствие изменени по размер искове, като основателни и доказани по размер. Приел е, че приложимите в настоящия правен спор нормативни актове са ЗМВР и Наредба № 81213-592 от 25.05.2015г., Наредба № 81213-776 от 29.07.2016г. и Наредба № 81213-908 от 02.08.2018г., приети на осн. член 187, ал. 9 от ЗМВР, издадена от министъра на вътрешните работи. Счел е за основателни доводите на ищеца, че положеният от служителите на МВР часове нощен труд следва да се преобразуват в часове дневен труд, с коефициент 1,143 чрез субсидиарното прилагане на КТ и Наредбата за работното време, почивките и отпуските, приета с ПМС № 72 /1986г. Изложил е подробни мотиви в тази насока, които не следва да се повтарят в настоящото съдебно решение.

Настоящият съдебен състав счита, че за част от периода така постановеното и обжалвано от ответника решение е правилно и законосъобразно, като приема за основателно възражението на жалбоподателя, касаещо изменението на ЗМВР с ДВ бр. 60/2020 г.

Съгласно Наредба № 81213-407 от 2014 г., отменена с приемането на Наредба № 81213-592/25.05.2015 г. изрично е предвидено, че "При сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22. 00 и 6. 00 часа за отчетния период се умножава по 0, 143. Полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период", като в приетите след това няколко наредби липсва изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен.

В член 10 от Директива 2003/88/ЕО са предвидени гаранции при полагане на нощен труд, като е наложено изискване към държавите –членки, да подчинят работата на определени категории работници, които полагат нощен труд, на определени гаранции при условията, определени в нац. законодателство и/или практика, в случай на работници, които излагат на риск безопасността или здравето си, който е свързан с полагането на нощен труд.

Съгласно член 187 , ал. 3 от ЗМВР (Изм. – ДВ, бр. 14 от 2015 г., изм. и доп., бр. 81 от 2016 г., относно изречение първо, в сила от 14.10.2016 г., относно изречение второ, в сила от 1.02.2017 г.) Работното време на д. с. се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24часов период.

За ищеца отчитането е сумирано за тримесечен период. Прилагането на сумираното изчисляване на работното време е с цел създаване на по-гъвкава организация на работа, но това изчисляване не следва да бъде в ущърб и да засяга правото на работника и служителя касателно максималната продължителност на работната седмица и работната смяна. Полагането на нощен труд води до физиологични, здравни и социални проблеми, като същият също така е признат като рисков фактор за здравето на работещите и безопасността на труда.

В член 188, ал. 2 от ЗМВР, е предвидена специална закрила на служителите, полагащи труд между 22. 00 и 6. 00 часа. При полагане на нощен труд, сборът от работните часове по

графика на служителя се изчислява след превръщането на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд. Това превръщане, съгласно НСОПЗ, се извършва с коефициент, който се определя като съотношение между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на нощното работно време, поради което в графика за работа следва да бъдат заложили часове, които след превръщането на нощния труд в дневен да дават работен ден от 8 часа, за да не се допусне работа над определената за съответния период от време норма. Изключение е предвидено в хипотезите, когато за съответното работно място е установено намалено работно време, както и когато трудовият договор е сключен за работа само през нощта, доколкото в тези хипотези не се извършва превръщане на нощните часове в дневни. Превръщането има за цел месечната норма да бъде определена така, че да не води до полагане на извънреден труд. За периода до 11.07.2020 година е налице празнота в уредбата относно сумираното отчитане на работното време за служителите на МВР, доколкото в ЗМВР не е била определена нормална продължителност на работното време през нощта от 8 часа. Съгласно член 46, ал. 2 от ЗНА, когато нормативен акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта.

Горните изводи не се променят, дори се потвърждават от приетото в Решение от 24.02.2022 г. по дело С- 262/ 2020 г. на Съда на Европейския съюз. Съгласно цитираното решение член 8 и член 12, буква а) от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. При всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. В случая, в българското законодателство до 2020 г. не съществува норма, определяща нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в системата на МВР, поради което отговорът на въпроса по т. 1 от решението на СЕС не променя становището на настоящата инстанция, което е изложено по-горе в мотивите.

Изложените мотиви по отношение преобразуването на нощния труд не се променят и от приетото в т. 2 от цитираното решение на СЕС, че членове 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. В мотивите на решението се приема, че що се отнася до обосноваването на евентуалната разлика в третирането, следва да се припомни, че

съгласно постоянната съдебна практика разликата в третирането е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий, тоест когато е свързана с допустима от закона цел на съответното законодателство и е съразмерна на тази цел (решение от 29 октомври 2020 г., *Veseliības ministrija*, C-243/19, EU:C:2020:872, т. 37 и цитираната съдебна практика). Приема се, че възприетото становище, че в член 187, алинеи 1 и 3 от Закона за МВР нормалната продължителност на труда през деня и през нощта е еднаква и затова съотношението между нормалната продължителност на труда през деня и тази през нощта е 1 и не налага преобразуване не отразява допустима от закона цел, годна да обоснове разлика в третирането. Посочва се, че няма пречка за държавите членки да вземат предвид бюджетни съображения успоредно със съображения от политически, социален или демографски порядък и да въздействат върху естеството или обхвата на мерките, които смятат да приемат, но такива съображения не могат сами по себе си да представляват цел от общ интерес. В решението се сочи, че ако не е основана на обективен и разумен критерий, всяка разлика в третирането, която разпоредбите на националното право в областта на нощния труд въвеждат по отношение на различни категории работници, намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза и би налагала в такъв случай националният съд да тълкува националното право във възможно най-голяма степен с оглед на текста и целта на съответната разпоредба на първичното право, като вземе предвид цялото вътрешно право и приложи признатите от последното тълкувателни методи, за да гарантира пълната ефективност на тази разпоредба и да достигне до разрешение, съответстващо на преследваната с нея цел (решение от 6 октомври 2021 г., *Sumal*, C-882/19, EU:C:2021:800, т. 71 и цитираната съдебна практика).

С оглед така изложеното настоящият съдебен състав намира, че за част от процесния период 01.01.2018 г. – 10.07.2020 г. субсидиарно следва да намери приложение Наредбата за структурата и организацията на работната заплата – член 9, ал. 2, която предвижда че при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място.

С оглед основателността на иска в този период следва на основание чл. 162 ГПК съдът да определи размера му, съобразявайки приетите писмени доказателства и заключение на съдебно – счетоводната експертиза.

От приетите по делото протоколи се установява, че за периода от 01.07.-10.07.2020 г. ищецът е положил общо 16 часа нощен труд, като останалите 6 часа до пълния размер на отработените часове нощен труд е след 10.07.2020 г., от което следва, че за периода от 01.07.2020 г. до 10.07.2020 г. след приравняването им с дневен труд положените от ищеца часове са 18,2 часа, като разликата е в размер от 2,2 часа за този период, а сумата за допълнително възнаграждение с оглед ставката от 8,81 лв. е 19,38 лв. За периода от м.10.2017 г. до 30.06.2020 г. общо отработените часове нощен труд, съгласно приетото заключение на съдебно – счетоводната експертиза е 1109 часа, които приравнени към

дневен труд са 1267, 6 т.е. разликата е 158,6 часа. Допълнителното възнаграждение за тези часове, съгласно приетото заключение е 1194 лева. Общият размер на допълнителното възнаграждение за периода от м.10.2017 г. до 10.07.2020 г. е 1213,38 лв., като до този размер предявеният иск за главница е основателен и доказан по размер, поради и което решението в тази част, като правилно и законосъобразно следва да се потвърди. На основание чл. 162 ГПК съдът определя и размера на дължимата мораторна лихва върху тази главница, която съгласно приетото заключение приема да е в размер от 178,53 лв. До този размер на установена от първоинстанционния съд мораторна лихва първоинстанционното решение следва да се потвърди. Доколкото главницата е за лихвоносно вземане, то основателна е и претенцията за законна лихва, поради и което в тази част решението следва да се потвърди.

Съдът счита за основателно обаче възражението на жалбоподателя, че с изменение на ЗМВР с ДВ бр. 60 от 2020 г. член 187, ал. 1 и 4 от ЗМВР е изменена нормалната продължителност на работното време за нощта, което обуславя неоснователност на претенцията за периода след влизане в сила на това изменение. Съгласно чл. 187, ал. 1 и ал. 4 ЗМВР след изменението нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период, като при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта т.е. коефициент 1.

С тази законодателна промяна изрично е уреден въпросът относно продължителността на нощния труд и преизчисляването му, което изключва субсидиарното приложение, поради и което претенцията за заплащане на допълнително възнаграждение с оглед преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1,143 е неоснователна. В този смисъл е и практиката на съдията – докладчик от първоинстанционния съд в последващите съдебни актове- в този смисъл *Решение № 402 от 8.02.2022 г. на РС - Пловдив по гр. д. № 15554/2021 г.*

Решението в частта, с която е уважена претенцията за периода от 11.07.2020 г. до 01.10.2020 г. и за сумите, представляващи разликата над горепосочените размери за главница и лихва за периода до 10.07.2020 г. следва да се отмени, а предявената претенция да се отхвърли, като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал.1 и ал. 3 ГПК в полза на на всяка от страните се дължат разноси по делото за първа и въззивна инстанция, съразмерно на уважената и отхвърлена част от исковата претенция.

Ищецът е представил доказателства за направени разноси в размер от 650 лв.- адвокатско възнаграждение за първа инстанция и 450 лв. –адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция. Съразмерно на уважената претенция в полза на ищеца следва да се присъдят разноси за първа инстанция в размер от 585 лв. и разноси за въззивна инстанция в размер на 405 лв.

Ответникът претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение в първа инстанция и за държавна такса за въззивната жалба и юрисконсултско възнаграждение във въззивна

инстанция. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ настоящият съдебен състав счита, че в полза на жалбоподателя следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер от по 100 лв. за всяка от инстанциите, като съразмерно на отхвърлената част следва да му се присъди общ сумата от 18 лв. т.е. по 9 лв. за всяка от инстанциите. Следва да се присъди и съответната част от платената държавна такса за въззивно обжалване, а именно сумата от 4,64 лв. Общият размер на разноските в полза на ответника – жалбоподател и за двете инстанции е 22,64 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на съда следва да се присъдят сумата от 100 лв. – държавна такса и 100 лв. депозит за ССЕ.

С оглед прецизност и яснота при определяне на разноските следва решението в тази част да се отмени изцяло, като се присъдят констатираните по – горе разноски.

Така мотивиран, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260316 от 03.02.2021 г., постановено по гр.д. № 12968/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив в частта, с която са уважени предявените от К. П. М., ЕГН К. П. М., ЕГН ***** против ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“, като правоприемник на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР икове за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 133,87 лв. - главница, представляваща разлика между сумата от 1327,87 1694,96 лв. и сумата от 1194лв. – дължимо възнаграждение за положен извънреден труд получен в резултат на преизчисляване на нощния труд и за сумата от 4,77 лв. (разлика между приетата за доказана мораторна лихва от 178,53 лв. лв. и уважената от първоинстанционния съд от 183,30 лв.), както и за периода от 11.07.2020 г. до 01.10.2020 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 02.10.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и в частта на присъдените в полза на съда и страната разноски, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от К. П. М., ЕГН К. П. М., ЕГН ***** против ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“, като правоприемник на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР икове за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 133,87 лв. - главница, представляваща разлика между сумата от 1327,87 1694,96 лв. и сумата от 1194лв. – дължимо възнаграждение за положен извънреден труд получен в резултат на преизчисляване на нощния труд и за сумата от 4,77 лв. (разлика между приетата за доказана мораторна лихва от 178,53 лв. лв. и уважената от първоинстанционния съд от 183,30 лв.), както и за периода от 11.07.2020 г. до 01.10.2020 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 02.10.2020 г. до окончателното ѝ изплащане

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260316 от 03.02.2021 г., постановено по гр.д. № 12968/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив в частта, с която са уважени предявените от К. П. М., ЕГН ***** против ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“, като

правоприемник на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР до размера на следните суми: сумата от 1194 лева, представляваща дължимо възнаграждение за положен извънреден труд от 160,8 часа, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, за периода 26.09.2017 г.- 10.07.2020 г., както и сумата от 178,53 лева мораторна лихва за периода 30.01.2018 г. – 01.10.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.10.2020 г. до окончателното изплащане на дължимата сума.

В останалата част, касаещо отхвърлената претенция за мораторна лихва решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“, като правоприемник на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР – гр. София, ЕИК 129010641 да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на Пловдивския районен съд сумата от 100 лева, представляваща държавна такса върху уважените искове, и сумата от 100 лева разноски за съдебно-счетоводна експертиза от бюджета на съда.

ОСЪЖДА ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“, като правоприемник на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР, ЕИК 129010641 да заплати на К. П. М., ЕГН ***** разноски по съразмерност, както следва: за първа инстанция в размер от 585 лв. и за въззивна инстанция в размер на 405 лв. – за заплатени адвокатски възнаграждения.

ОСЪЖДА К. П. М., ЕГН ***** да заплати на ГД „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“, като правоприемник на Главна дирекция „Национална полиция“ на МВР, ЕИК 129010641 разноски по съразмерност за първа и въззивна инстанция в общ размер от 22,64 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно [чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК](#).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____